

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ο ΣΥΡΙΖΑ, σε μια τυπική επιχείρηση αντιστροφής της πραγματικότητας, επιχειρεί να παρουσιάσει την αντεργατική τομή στο ασφαλιστικό, ως «**ταξική μεροληπτικότητα**» υπέρ των φτωχών εργατικών και λαϊκών στρωμάτων!

Στη συλλογιστική αυτή εισοδήματα άνω των 12.000 ανήκουν σε ...πλούσιους εργαζόμενους, μεταξύ 5.500 και 12.000 συνωστίζονται οι ..μεσαίου εισοδήματος και πιο κάτω κινούνται αυτοί για τους οποίους έχει δήθεν έγνοια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Η φιλολογία περί “προστασίας των πλέον αδυνάτων”, εν μέσω συνολικής κοινωνικής γενοκτονίας, όχι μόνο δεν αποτελεί (μίνι έστω) αντι-νεοφιλελεύθερη πολιτική «ανακούφισης», αλλά, αντίθετα, αναδεικνύει την πλήρη ηγεμονία της τελευταίας-σε εκδοχή Μπλερισμού- στον πολιτικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ και την πολιτική της κυβέρνησης.

Η κλασσική εκδοχή του «**κράτους πρόνοιας**» στον καπιταλισμό, αφορούσε την παροχή

κάποιας ασφάλειας στον **κοινωνικο-οικονομικό τομέα**. Ακριβώς επειδή οι βασικοί κανόνες έδιναν προτεραιότητα στην ελευθερία δράσης τους κεφαλαίου, υπήρχε παράλληλα η υπόσχεση της κάλυψης των «παράπλευρων απωλειών» (ανεργία, χαμηλά εισοδήματα σε τμήματα των εργαζομένων, αποκατάσταση υγείας κ.α.) από το κράτος πρόνοιας.

Η μερική αναδιανομή αποτελούσε συμπληρωματική λειτουργία, ενώ προϋπόθετε φυσικά σκληρούς κοινωνικούς αγώνες. Συνιστούσε ταυτόχρονα τη **νομιμοποιητική βάση** λειτουργίας της αστικής δημοκρατίας.

Η εποχή αυτή ανήκει στο παρελθόν. Στο σύγχρονο **ολοκληρωτικό καπιταλισμό**, ειδικά σε συνθήκες παροξυσμού της κρίσης του και της εφαρμογής προγραμμάτων δημοσιονομικής προσαρμογής, συντελείται μαράζωμα όλων των θεσμών του παλιού κράτους πρόνοιας, ταυτόχρονα με την απογείωση των «ελευθεριών της αγοράς».

Οι προστατευτικές λειτουργίες περιορίζονται πλέον σε οριακά χαμηλά επίπεδα και μόνο σε ειδικές κατηγορίες (απόλυτα εξαθλιωμένα τμήματα του πληθυσμού, κοινωνικά αποκλεισμένοι, ανάπηροι κ.α.).

Την ίδια ώρα αλλάζει ο **χαρακτήρας** τους καθώς από κοινωνικό δικαίωμα, μετατρέπονται σε φιλεύσπλαχνες χάριτες προς «ανίκανους» ή «δύστυχους» ταπεινωμένους ανθρώπους.

Το **κόστος** δε για αυτές δεν αποτελεί πλέον προϊόν αναιμικής ανακατανομής πλούτου μεταξύ αστών και εργατικών στρωμάτων, αλλά **αποτέλεσμα εσωτερικής αναδιανομής** εντός της εργατικής τάξης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στο Τρίτο Μνημόνιο ρητά αναφέρεται ότι η σταδιακή εφαρμογή πολιτικών Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος, θα γίνει με μηδενικό δημοσιονομικό κόστος, δηλαδή θα πληρωθεί εξ ολοκλήρου από τους υπόλοιπους εργαζόμενους με τις ταπεινωμένες αποδοχές!

Όσο θα δυναμώνει η γενική εικόνα της συνολικής καθίζησης του εργατικού εισοδήματος με ταυτόχρονη μαζική μόνιμη ανεργία, θα πολλαπλασιάζονται οι φανφάρες για “προστασία των αδυνάτων». **Είναι το «δίχτυ προστασίας» όχι των ιδίων, αλλά της συνοχής του συστήματος.**

Τα έχει πει και ο **Χάγιεκ**, εκ των πατριαρχών του νεοφιλελευθερισμού...

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ 31/1/16